

לזכרון של אביב טליה וסימור

תלמידים והורים יקרים, אנשי צוות וחברים, משפחות נחמיאס, נחום וכהן היקרות.

תלמידי י"ב, בעולם אחר, מתוקן, זה שאמור היה להיות, הייתם ברגעים אלו ממש, בדרככם הביתה מלטרון לאחר שקיבלתם את התעודה האחרונה שלכם. אני מדמיין אתכם נרגשים ושמחים, עסוקים בצחוקים ושטויות של תלמידים באוטובוס רגע לפני הלחץ של הבגרויות. אך במקום זה, שבר גדול היה לנו והנה כולנו כאן בנסיבות שונות לחלוטין.

אביב, סימור וטליה,

שלושה פרחים מרהיבים, צבעוניים, אהובים ומלאי אהבה, מלאי חיים וזן ושמחת נעורים, נקטפו ברגע אכזרי אחד ובשדה הפורח הזה של הגימנסיה נפער חלל עצום שטלטל את כולנו ושאינו אנחנו, התלמידים, ההורים והצוות נאלצים להתמודד. מה ניתן לומר על אסון כזה? איך מתמודדים עם האובדן? מאין יבוא הכוחות להמשיך? מאין יבוא עזרנו? שאלות כל כך גדולות שלא אמורות להעסיק נערים ונערות בגילכם, עומדות עתה במרכז.

אנחנו יודעים שזה לא קל אבל אנחנו נחושים: המורים ימשיכו ללמד ולתמוך, אתם תלמידים יקרים תמשיכו ללמוד ולגשת לבחינות, ותמשיכו ללכת למיונים לצבא ולמסלולי המשך ולתכנן לעתיד ולחלום על מה תהיו כשתהיו גדולים וכן, לצד העצב והכאב גם לשמוח ולצחוק ולחגוג כי עלינו לדבוק בחיים, כי זה מה שצריך וזה מה שנכון לעשות. אבל יחד עם זאת, באשר נלך ומה שלא נעשה יהיה זכרון של טליה, אביב וסימור עימנו. הן תמיד תהיינה חלק מהמקום הזה, תלמידות מחזור צ"ו של הגימנסיה העברית.

ואתן משפחות יקרות,

ליווינו אתכם בשעותיכם הקשות ביותר, היינו לצדכם ברגעים קשים מנשוא.
ליבנו נשבר עם ליבכם, ליבנו ממשיך לפעום עם ליבכם, ליבנו נקשר בליבכם.
אנחנו בגימנסיה, צוות ותלמידים, נמשיך ללוות ולתמוך ולעזור ככל שנוכל.
מי ייתן ונוכל להקל ולו במעט על כאבכם, מי ייתן ונוכל לתת לכם מעט נחמה.

סימור, טליה ואביב, בוגרות מחזור צ"ו בגימנסיה, פרחים שנקטפו,

יהי זכרן ברוך